

נדמה שאבנים שנתערמו במשך מאות דורות וכסו את בארות גבורת ישראל וכיסופי ישראל נגולו בכוח אדירים של אחד יעקב והעם עומד כולו עדרים עדרים שוב ליד בארו. והאם רחל ליד הבאר ומים זכים עולים ומטהרים את כולם. את כולם מאבק הגלויות. משחור שנאה.

נדמה היה.

שמחת הכרזת המדינה הועמה בענני צבאות ערב הפולשים מכל צד, כפי שהזהיר מראש מפקד הארגון הצבאי הלאומי. ביום הכרזת המדינה נאם מפקד הארגון הצבאי הלאומי את נאומו הגדול בו הודיע על הפסקת פעולותיו הנפרדות של אצ"ל וצירוף כוחותיו לצבא האחד המוקם.

וגם הצבא הוקם. אמנם מתוך ויכוח משונה על שמו של הצבא. אמנם מתוך צרוף משונה של המלה "הגנה" לשם הצבא. אלא שנדמה היה שאין כאן ענין עקרוני כי אם שאלת פרסטיג' בלבד.

נדמה היה.

כי סוף סוף הרי צבא יהיה זה. צבא שחלם עליו מיכאל האל-פריץ, שלחם עליו זאב ז'בוטינסקי. צבא שהוא סמל כבודה של אומה וביטוי לכוחה. צבא המאחד את כל הטוב בעם, את כל המפורד בחיי הפוליטיקה.

נדמה היה.

ועל כן נהרו אנשי המחתרת, לאחר הסכמים שהושגו על צורת הגיוס, לשורות בצבא. צעדו ביחידותיהם כאשר היו במחתרת רות וצעדו עם נשקם אשר רכשו במחתרות בדם. כי הרי אל צבא-אחים, אל צבא-ישראל הם צועדים, והלב הולם עם לבבות רבבות כלב אחד.

נדמה היה.

כשם שנדמה היה שמעתה מאחר שהאיבים לא קיבלו את תכנית החלוקה המחפירה פטורים אף אנו משמירה עליה. וכשם שנפלו גבולות-שוא בין אחים כן יפלו גבולות-שוא של תוכניות ויהיה עם אחד וארץ אחת.

נדמה היה.

וכבר עומדים באש המלחמה וכבר נשפך דם יחד וכבר צועדים חיילי ישראל דרומה, צפונה, מזרחה.

והנה באה מהלומה ראשונה. ירדה על הראש ועל הלב והממה. אלטלינה.

אנייה עברית נושאת נשק רב. נושאת חיילים מתנדבים מכל הגלויות מלאי פלדה בדמם, כאשר מלאה פלדה האניה.

היא באה מצרפת האנייה. היא אורגנה על ידי אצ"ל בחרל ויהודים ברחבי כל העולם תרמו את לבם ואת כספם למימון המשלוח הגדול ביותר של נשק למען הנוער העברי העומד בידיים ריקות מול אויבים.

יהודים לפנות את עטרות וגוש עציון, והיא לא נחוצה היתה כשנכבשה באר שבע ועמה מרחבי הנגב.

אמת מארץ תצמח, זו האמת שהיא „אחת ולא שתיים כשם שאין שתי ירושלים“. אמת „הארץ הנכבשת בדם“. יום יום שמות חדשים של ערים כבושות, וידוע גם ידוע כי בדמים עולה כל כיבוש. חיים יקרים ניטלים ונטמנים באדמה ובזכותם האדמה היא שוב אדמתנו. יום יום שמות חדשים ישינים. צרעה ואשתאול ועכו ותרשיחא.

וגם זה ישן-חדש: שוב במסגרת אחת לוחמים שבטי-ישראל ואין יודע מי ממזרח בא ומי ממערב, מי מימין ומי משמאל. מי בדוק במצוות ומי לא. כולם אדוקי מצוות גבורת ישראל במלחמת הכיבוש, זו מלחמת המצוה הראשונה במצוות הגאולה והמלכות. אין גבולות בין עברי לוחם לעברי לוחם, בין דם לדם כשם שאין גבולות בין אדמת אשתאול ואדמת חברון, בין אדמת ראש העין לאדמת טול כרם, בין אדמת הגלבוע לאדמות שכם, בין אדמות בית שאן לאדמות הבשן, אדמה אחת, דם אחד ואדם עברי אחד האוהב את הנשק הכובש את אדמתו לו ולבניו לנחלה ושלטון, ללחם ולחרות.

נודעזעו מיתרים עמוקים בגופו של העם, בגופו של כל בחור, ונודעזעו רבדי אדמה עמוקים כשדרכו עליהם רגלי חיילי ישראל. ומי שלא רצא להשמע לקריאת „הפסיקו!“ שנועקה

והיא פוצצה האניה. באש תותח טמא פוצצה, בפקודת-רצח מחושב ומכוון.

בחופי תל-אביב לקול מנהיגי האניה המנופפים דגלים לבנים. נורתה, פוצצה, הועלתה-באש. טובעו חיילים, טובע הנשק. צבא ה„הגנה“ לישראל, יחידות פלמ"ח צוהלות.

נעכרו המים בבאר יעקב. שוב מבקשים אחים את דמי אחיהם יוסף. שוב רחל מבכה על בניה.

בדם ובדמע הוכתם דף ראשון בספר המדינה. הורעלו בארות. הם עוד ממשיכים להלחם יחד חיילי ישראל בכל החזיתות. יוצאים לקרב אלפים שרק יורדים מהאניה ללא אימון מספיק וללא נשק מספיק ביד ונופלים ללא הכרח.

בתל-אביב נערך ביום מותו של חוזה המדינה מצעד ראשון של הכוח הצבאי העברי. בפעם הראשונה מאז דורות צועדים עברים ונשקם גלוי ומורם, והמונים מריעים ודמעות גיל בעיניהם. לאן נעלמו כל אותן מליצות נבובות נגד הצבאיות שהיא כביכול נגד טבע העם? הנה הוא העם. והנה הוא הנשק בזרועות הנוער. הנה תותחים ראשונים היוצקים בטחון.

והנה בשורות מהחזית. לוד נפלה ורמלה. מרכזי האוייב, ערים על טוהר הערבים, וכאשר נצטלצל ב„קול ישראל“ השם באר-שבע, נתעוררו כוחות כמוסים. באר שבע, עיר האבות, והיכן היא „קרן הקיימת לישראל“? היא לא הועילה כאשר נאלצו

מסיפון „אלטלינגה“ מופגזת, נשמע מיד לצו ההפוגה שבאה מפי גויי אר"ם. נשמע פעם אחת, נשמע פעם שניה, צבא הציועד מנצחון אל נצחון נעצר שוב ושוב לא בתוקף כחו של האויב הנסוג בבהלה, המכותר, כי אם בתוקף צו פוליטי, ולא בשטח של ארץ רחוקה וזרה, כי אם בשטחי מולדתו הוא.

אך אין עוד פורשים ואין עוד כוח עברי אשר המפקד עליו הוא חזון החרות בלבד. הרצון ההגמוני העברי. המפקדים על הכוחות הם עכשיו אנשי ההבלגה ואנשי „מאבק“, זה סמל ההסכנות והנסיגה. זה סמל ויתור על מחיר הדם.

דרך בירושלים עוד פועל הכוח העברי החפשי הגלום במחנות אצ"ל ולח"י. הללו נאחזים באי-רצונה של ממשלה בחסד אר"ם לעשות מעשה ולבטל כלפי ירושלים את תוכנית החלוקה ומקיימים שם את עצמאותם.

ביום הכרזת המדינה הסתערו כל האירגונים על הבניינים הממשלתיים שפוננו על ידי הבריטים. כוח מצומצם של לח"י, הגיע עד לחומה והחל להמטיר אש אל מעבר לה. אך כוחם לא הספיק; ועזרה לא הגיעה. וארבעה לוחמים נופלים על החומה אשר לא הובקעה, העיר חולקה.

ומאז גובר הלחץ על אצ"ל ולח"י להתפרק אף בירושלים. הלחץ מנומק בנימוקי אחדות ומאחוריו הרצון להשתחרר מלחץ זה התובע את שחרור העיר העתיקה. ירושלים האמיתית. את

הר הבית אשר בידי אויבים. האויב התבצר בה. הלגיון הצליח להגיע אליה ולהתבצר בה. מעתה יעלה כיבושה בדמים מרובים פי כמה, מאשר צריך היה לעלות ב־14 במאי.

הפרת ההפוגה המתמדת מצד האויב, הפגזת ירושלים החדשה ולחצם של הכוחות החפשיים מכריחים את מפקדת ה„הגנה“, (כי היא עוד הקיימת בירושלים ולא צה"ל חלילה...) הקוראת לירושלים בצו „שטח מוחזק“. להודיע על התקפה לכיבוש העיר העתיקה. וכוחות המחותרת מאמינים.

שוב נדמה היה כי נתעוררו כיסופים בעורקי כולם. כי למה זה לא? למה זה לא ירצו הללו לקחת את עיר דוד? וכי איזה עם מותר על בירתו ומה עוד שזו בירה קדושה כירושלים, בה עלתה מלכות ישראל. בה היא שקעה בים של דמים, של קנאים ובריונים. וכי אין לב להם להרגיש וכי אין בינה בהם להבין שרק השולט על הר הבית שולט על הארץ כולה? וכי אין בהם שכל צבאי ופוליטי מינמאלי שלא להבין שלא תתכן ירושלים מחולקת?

על כן נדמה היה שזו לבם.

בא יום " בתמוז תש"ח. הפעולה תוכננה לשעות הערב. חולקו החזיתות, התפקידים. יחידה דתית של לח"י נוסעת בעצם ליל שבת לקטע המיועד

לה וספרי תורה בידי הלוחמים, כי הם יגיעו לכותל, ודאי יגיעו ויהי מה. ההנהגה הייתה נכונה. הם צדקה עשו והפעולה נדחית משעה לשעה.

ולשעה חמש לפנות בוקר נקבעה ההפוגה. והללו המפקדים מטעם ממשלת תל-אביב דוחים בתירוצים את הפעולה סמוך יותר. סמוך יותר לשעת ההפוגה, ורק אחר חצות לא יכלו להחזיק עוד וגם לא הוצרכו. הם כבר ידעו שמאוחר מדי ועל כן נתנו את פקודת ההתקפה, ויצאו הלוחמים בסערה, ובהסתערות ראשונה הבקיעו חיילי האצ"ל את החומה וכבר הם עומדים על אדמת הקודש של העיר ומתקדמים מטר אחר מטר ומפוצצים מחסומים. יחידים הבקיעו, יחידים מתקדמים.

מפקד ה"הגנה" אשר משום מה אחר בהפגזת עמדות האויב, מבטיח לשלוח תגבורת לאלה שפרצו את החומה. ההבטחות חוזרות ונשנות והתגבורת אינה מגיעה.

עד שבאה שעת הבגידה המתוכננת. בשעה חמש ניתן צו ההפסקה והנסיגה. ירושלים נפלה שוב בידי האויב.

נסוגים חיילים בבושת וכאב.

ירושלים בושה וכואבת.

ירדו הרוחות, אין עוד מתת, אין עוד אמונה. חזק האויב ואין תגבורת לכוחות החופשיים. השפלה רחוקה מאד.

והבגידה נותנת אותותיה הפוליטיים חיש מהר. רואה העולם הגדול העויין מה יחסם של שלטונות ישראל לירושלים זו הוא מעיו. נשלח "נציב עליון" חדש לירושלים ותוארו "מפקח עליון מטעם אר"מ". והוא יושב בירושלים העברית והוא קובע גורל לה. והוא מציע תוכניות. גם ירושלים בינלאומית היא עדין תוכנית טובה מדי בעיניו, הן לזאת מסכימה ממשלת ישראל! והוא מציע את מסירת ירושלים כולה לעבדאללה.

ואז גח מעמקי ירושלים כוח עברי ואמר את ה"לא" שלו הרוזן ברנדוט נפל מכדורי מחתרת בשם "החזית המולדת". ואז גח גם כוחה של ממשלת "אלטלינה" אשר נסוג מהעיר העתיקה ופירק בתקיפות את המחנות העבריים החופשיים האחרונים בארץ ישראל. פורקו מחנות אצ"ל ולח"י. אנשי לח"י החשודים בקשר ל"חזית המולדת" נאסרו והועמדו לדין. יחד עם גופו של הרוזן ברנדוט נדחתה גם תוכנית השטן.

אך ירושלים לא שוחררה.

צבא הגבורה בישראל הופקד בידי ממשלת חולשה בישראל. וכוחות מהפכה עוד אינם.

ושוב רובצות אבנים כבדות על באר אבות. רחל האם בוכיה שכולה שבעתיים. אבות במערה בחברון מחכים.

מאין יבוא אחד יעקב צעיר ורענן ואוהב ומגולל בכוח אהבתו את רחל ובכוח עוזו את האבן הכבדה.

מאין יבוא ומתי?

